

man jo endnu ikke har haft videre Lejlighed til at se.

Til den højtærede Indenrigsministers Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Drachmann om Embedsmændenes Virksomhed i Kommissionerne vil jeg blot have Lov til ganske kort at sige, at naar man gennemlæser Betænkningen fra Arbejdstidskommissionen, støder man flere Gange paa Vendinger, der giver en et Indtryk af, at de paagældende Embedsmænd ikke har staaet saa selvstændigt og stærkt, som man kunde ønske, at Embedsmænd skulde staa, „ogsaa naar de er gode og initiativrige“ og „ikke konservative“, saaledes som det ærede Medlem Hr. Sundbo udtrykte sig. Der staaar f. Eks., at Kommissionens „Arbejderrepræsentanter har imidlertid ment“ det og det, „og i Overensstemmelse med denne Opfattelse foreslaas det derfor“ o. s. v. Saaledes staaar der Side 41, og næsten nøjagtig den samme Vending kommer igen Side 42, og vistnok flere Gange, det har jeg imidlertid ikke haft Tid til at se efter. Men det er altsaa dette, som man fra vor Side har ment der kunde være Anledning til at tage en lille Smule Afstand fra.

Til det ærede Medlem Hr. Trier skal jeg sige, at naar jeg talte om Kongresstemning, tænkte jeg ikke dermed paa noget som helst i Retning af bedre Middage og Svømmen i Vine, saaledes som det ærede Medlem Hr. Sundbo ynder at udmale det. Men jeg tænkte blandt andet netop ogsaa paa noget saadant, som det ærede Medlem Hr. Trier talte om, Nervositeten. Det er jo netop det, som vi skulde have frem; nu faar vi det altsaa bekræftet af en Deltager, at der har hersket en nervøs Stemning paa denne Kongres. Saa meget mindre Grund er der da til at lægge Vægt paa, hvad man under Presset af en nervøs Stemning har givet sig til at vedtage, saa meget mindre Grund er der til at følge det ærede Medlem, naar han siger, at selve denne Kongresvedtagelse binder den danske Regering og det danske Folketing.

Med Hensyn til Forstaaelsen af disse Paragraffer i Folkeforbundsvedtægterne spurgte det ærede Medlem, saa vidt jeg husker, om Ministeren nu var klar til at tage Følgerne af, at vi ikke gennemførte dette. Det var i alt Fald Meningen. Nu i Dag staaar det ærede Medlem paa et adskilligt mere beskedent Standpunkt, idet han erkender, at det er meget tvivlsomt, om der overhovedet kommer nogen Følge af det. Jeg tror, at man, naar man læser disse Paragraffer, vil faa det Indtryk, at vi er

ganske frit stillede. Det ærede Medlem citerede § 409, hvorefter enhver Besværing o. s. v., som gaar ud paa, at et eller andet Medlem ikke paa tilfredsstillende Maade har sikret Udførelsen af en Konvention, som vedkommende Medlem har sluttet sig til, kan af Styrelsen tilstilles o. s. v. Dette „sluttet sig til“ var det Ord, som det ærede Medlem lagde særlig Vægt paa. Nu staaar der i § 405, 7de Stykke: „Naar det drejer sig om et Konventionsudkast, skal det Medlem, som har opnaaet den eller de kompetente Myndigheders Tilslutning, meddele sin formelle Ratifikation til Generalsekretæren“. Af den Forbindelse og det Forhold, hvori „Tilslutning“ der er stillet til „formel Ratifikation“, mener jeg, at man kan slutte, at dette, at et Medlem har sluttet sig til en Konvention, vil sige, at det har ratificeret den; og der staaar udtrykkelig i Artikel 406, at enhver Konvention, der saaledes bliver ratificeret, skal registreres af Forbundets Generalsekretær, men forpligter kun de Medlemmer, som har ratificeret den. Tydeligere kan det efter min Mening ikke siges, at det, der er afgørende for, om man underkaster sig en Konvention med den Følge, at der kan rettes Retshaandhævelsesskridt mod en, iværksættes økonomiske Tvangsforholdsregler, er Ratifikationen; og det er netop derfor, jeg maa gentage min Advarsel imod, at man gaar med til denne Ratifikation, uden at man er ganske klar over, hvad det er, man gaar ind til.

Med Hensyn til selve Spørgsmaalet om 8 Timers Arbejdsdagen ser jeg saaledes paa det, at 8 Timers Arbejdsdagen paa nogle Punkter har en høj Grad af umiddelbar Samfundsinteresse, f. Eks. hvor det drejer sig om en Lokomotivfører paa et Ilto, eller hvor det drejer sig om en Mand, der er ved Sikkerhedstjenesten paa en Krydsningsjernbanestation. Der er der en umiddelbar stærk Samfundsinteresse i, at vedkommende Mand ikke overanstrenges. Paa andre Punkter er der en stærk samfundsøkonomisk Interesse i Bevarelsen af 8 Timers Arbejdsdagen, nemlig overalt, hvor det drejer sig om et saa anstrengende eller saa sløvende Arbejde, at Arbejde ud over de 8 Timer maa siges at tære paa Arbejderens Kapital af Arbejdskraft. Paa andre Punkter kan det efter mit Skøn være Samfundet ret ligegyldigt, om der arbejdes 8, 9 eller 10 Timer om Dagen; der maa Spørgsmaalet om Arbejdstiden blive et Anliggende, som udelukkende vedrører de paagældende Parter. Og atter